

Kultur

Louise Rosengreen

Det danske rockband *Speaker Bite Me* forsøger med knas og virrende guitarstøj at alarmere samtiden. Og selv om stemningen på deres sjette album, *'Future Plans'*, er ildevarslende, hylér de fem langstrakte numre samtidig som den smukkeste tinnitus

11 år efter udgivelsen af *'Action Painting'* er *Speaker Bite Me* aktuelle med den nye plade *'Future Plans'*

 Sigrun Gudbrandsdóttir

🕒 20. november 2018

💬 Kommentarer (0)

Det kan føles omsonst at lægge fremtidsplaner i en tid, hvor ingen kender konsekvenserne af de eskalerende globale problemer.

Men selv om den danske rockkvarteret *Speaker Bite Me*'s sjette album, *Future Plans*, er skrevet på ubehaget ved denne – med deres ord – »krigstid«, vi lever i, føles det på ingen måde omsonst at lægge ører til pladens 38 minutter lange liveindspilning af brummende bas, metalliske bankelyde og hyletoner.

Speaker Bite Me's støjrock rummer elementer fra nogle af de mest markante alternative rockbands, der har præget indierockens siden dengang i midten af 1990'erne, da de for første gang satte strøm til deres dissonante kompositioner.

Kvartettens forvrængede guitarklang er sonisk som idolerne i amerikanske *Sonic Youth*. De løbende skift mellem Signe Høirup Wille-Jørgensens lidende sopran og Martin Ryums mandlige modsvar har klare lighedspunkter med indietrioen *Blonde Redhead*. Og alligevel lyder *Speaker Bite Me* forbavsende meget som sig selv, og som de gjorde for 11 år siden, da de sidst gav larm fra sig med albummet *Action Painting*.

Bølgesus og guitarhvin

Future Plans åbner med Emil Landgreens stortromme og flydende ahh-kor på sangen »Act«. Understøttet af flaksende toner anslået på de elektriske guitarer synger Wille-Jørgensen »only act in waves / of need«. Verselinjerne slår ind over hinanden som de første faretruende skumsprøjt, før stormfloden indtræffer. Martin Ryum overtager vokalroret og styrer de handlingsregulerende anvisninger videre.

Han synger om nødvendigheden af at handle og følge tempoet, som udspringer fra blodet i ens årer. Og lige som man tror, at udfasningen af det otte minutter lange åbningsnummer ender lovende og lykkeligt, idet kærligheden fremhæves som et håndgribeligt holdpunkt, får trommerne og det virrende guitarspil de sidste uvejrsoptrækkende ord. De efterlader lytteren med en knitrende susen for ørerne.

Ryums fraseringer på »Sweet Expectations« lyder, som var David Bowie genopstået fra de døde og havde sat sig i stemmebåndet på forsangeren Wayne Coyne fra det eksperimentelle rockband *The Flaming Lips*. Med sart stemme ytrer Ryum sin kritik af de herskende samfundsforhold:

»If you want to change the ways of natur
change the way power is handed over«.

Imens staver Wille-Jørgensen sig gennem ordene »so-ci-e-ty«, »com-mu-ni-ty« og »struc-tu-re«, så man ikke er i tvivl om, hvilke problematikker sangen adresserer. Halvt inde i nummeret skifter de aggressive guitarer til et roligt klaverspil, tostemmig skønsang og en beroligende nynnen. Og netop kombinationen af de langstrakte støjflader og de mange skift i tempo, stemning og sangstil er *Future Plans*' styrke.

Selvom man kan kritisere Speaker Bite Me for at være forudsigelige i deres samfundskritik, har bandet på ingen måde fremtiden bag sig. De støjer og vræler og knitrer så engageret og indigneret, at man kun kan håbe på, at der ikke skal gå 11 år til deres næste guitarhvinende opråb.

Speaker Bite Me: 'Future Plans' (Pony Rec).